

NIEROZPRAWNY (*I*) *ai*

N *sg m* nierozprawny.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład); poza tym XVIII w. w innym znaczeniu s.v. rozprawny.

Nie umiejący mówić, wysławić się: Infans etiam dicitur de homine parui momenti, Nierośprawy. *Mqcz* 118d.

Cf **ROZPRAWNY**

JB